

– Előbb négyszemközt kell beszélnem Mikével – mondta Leon.

– Nincs semmi titkolnivalóm, mondhatod mindenki előtt – mondta Mike.

– Jól van, te akartad, akkor elmesélem úgy, hogy mindenki értse! Mert innentől kezdve ez már nem a te magánügyed. Tudod, hogy felfedeztük a padlás-térben a gyermekkórház régi dokumentumait a szobánk mellett a tetőtérben. Azokról a dobozokról már mindenki megfedkezett, a légi csapások után raktak bele mindent, rendezetlenül, talán fel sem dolgozták soha. Mindenesetre én áttanulmányoztam az egészet, egy évbe telt, mire átnyalaztam. A saját családom után nyomoztam. De azt sem derítettem ki, hogy valójában mi történt az anyámmal és az iker-

testvéremmel. Nem maradt semmi nyomuk. Nem találtam magamról egy sort sem. Találtam viszont rólad, Mike, mert egy szülészorvos mindent gondosan feljegyzett, percre pontosan a születésed időpontját is. Nem akartam megmutatni, mit találtam, pontosabban eddig nem mertem. Tudtam, milyen lobbanékony és kiszámíthatatlan vagy. Vártam az alkalmat, és nem gondoltam, hogy ilyen váratlanul jön el. Most viszont elmondom, ha már ennyire akarsz, hogy mindenki hallja. Aztán magadra vess, mit teszel. Mert én már semmiféle terhet nem akarok magammal cipelni. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha nem mondanám el most azonnal, hogy aki itt hever a padlón, akit a székhez kötöttünk – az apád.

NAGY LEA

Fehérbe öltözött

Fehérbe öltözött.

Pedig nem szerette ezt a színt.

De hogy meglegyen az összhang,

magára erőltette ezt a fehér mosolyt,

és ment, ment, ment, hallgatta a csendet

a fülében, és összegörnyedve ment,

de tudod, csak hogy hallja mindazt, amit te nem.

Zúgó piszokkal és őszi falevelekkel

volt tele az éjjel. Az éjjel, mikor te mész, mész, mész

a nem létezőbe, melyet álomnak hiszel,

és azt hiszed, igaz, igaz mindaz, amit mondanak,

amit csendben suttognak, hogy mások ne hallják

szenvédéseidet, és álmodban megállít

egy árnyék, aki azt mondja, állj.

Állj meg, mert ezer méteren túl már az a

valami van, ami a valóság közhelye, és túl szép,

hogy te kimondd, de mindez csak álom, mondod,

és fehér mosolyod csiszolod élesebbre,

hogy a valóságtalant minél valóságosabbá tedd,

hisz erre vágyunk mind. A két reinkarnáció közötti boldogságra.

Ahol az univerzum összes rákos sejtje

az élet, ami a Földön megjelenik egy villanásra a téridőben.

Egyedül vagyunk. Egyedül vagy.